

Sygn. akt I C 2217/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie Wydział I Cywilny
w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Grenda

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa [•]

przeciwko **Bankowi Millennium Spółce Akcyjnej z siedzibą w Warszawie**

o zapłatę

postanawia:

na podstawie art. 18 § 1 k.p.c. przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 czerwca 2015r. powodowie [•]wnieśli o zasądzenie od pozwanego Banku Millennium Spółki Akcyjnej w Warszawie na swoją rzecz kwoty [•] złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia [•] r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powodowie wskazali, że jako konsumenci w dniu [•]2007 roku zawarli z pozwanym umowę o kredyt hipoteczny nr KH/[•]w kwocie [•] złotych. Przedmiotowy kredyt to kredyt indeksowany do kursu franka szwajcarskiego, tj. po wypłacie poszczególnych transz kredytu, kwota nominalna kredytu została ustalona we frankach szwajcarskich według kursu kupna franka szwajcarskiego ustalonego na podstawie Tabeli Kursów Walut Obcych ustalonych przez pozwanego Bank. Powodowie od [•] 2007 roku spłacali raty kredytu we frankach szwajcarskich. Zgodnie z § 3 pkt 3 niniejszej umowy jednym z warunków wypłaty kredytu było zawarcie przez [•]ubezpieczenia na życie na sumę ubezpieczenia nie niższą niż [•] złotych w towarzystwie ubezpieczeniowym akceptowanym przez pozwanego. Powód [•] w związku z tym przystąpił do „Grupowego ubezpieczenia na życie kredytobiorców kredytu hipotecznego w Banku Millennium S.A.” w PZU Życie S.A. Składka ubezpieczeniowa płacona była co miesiąc w ten sposób, że pozwany dokonywał i w dalszym ciągu dokonuje jej potrąceń z rachunku bankowego powodów. Podstawą ustalenia składki

ubezpieczeniowej był określony procent (0,02%) od sumy ubezpieczenia. Suma zaś ubezpieczenia stanowiła aktualne saldo zadłużenia powodów z tytułu udzielonego kredytu. Początkowo miesięczna składka ubezpieczenia płacona przez powodów wynosiła [●] złotych (0,02% od kwoty [●] zł). W związku z tym jednak, że udzielony przez pozwanego kredyt indeksowany był do kursu franka szwajcarskiego ustalonego według Tabeli Kursów Walut Obcych obowiązujących w Banku Millennium, saldo zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu wzrosło a w konsekwencji miesięczna składka ubezpieczeniowa była płacona w wyższej wysokości.

Powodowie wskazali, iż postanowienia zawartej przez nich umowy kredytowej a mianowicie:

- § 2 ust. 2 umowy zgodnie, z którym „kredyt indeksowany jest do CHF, po przeliczeniu wypłaconej kwoty zgodnie z kursem kupna CHF według tabeli Kursów Walut Obcych obowiązujących w Banku Millennium w dniu uruchomienia kredytu lub transzy”;

- § 7 ust. 1 umowy według, którego „kredytobiorca zobowiązuje się spłacić kwotę kredytu w CHF ustaloną z godnie z § 2 w złotych polskich, z zastosowaniem kursu sprzedaży CHF obowiązującego w dniu płatności raty kredytu z godnie z Tabelą Kursów Walut Obcych banku Millennium S.A.”

- § 8 ust. 3 regulaminu kredytowania osób fizycznych w ramach usług bakowości hipotecznej w banku Millennium S.A. (odnoszący się do zawartej przez nich umowy) o treści „w przypadku kredytu w walucie obcej kwota raty spłaty obliczona jest według kursu sprzedaży dewiz, obowiązujących w Banku na podstawie obowiązującej w Banku Tabeli Kursów Walut Obcych z dnia spłaty”

w ich ocenie stanowią klauzule abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c., co skutkuje brakiem mocy wiążącej tych postanowień od chwili zawarcia umowy. Powodowie wskazali, że postanowienia wzorców umów dotyczące przeliczania rat kredytu według kursów walut ustalanych przez bank kredytujący, zostały uznane za klauzule niedozwolone przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 14 grudnia 2010 r. (sygn. akt XVII AmC 426/09), utrzymanym w mocy przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 21 października 2011 r. (sygn. akt VI ACa 420/11), wydanym w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umownego stosowanego przez Bank Millenium S.A za niedozwolone. Treść kontrolowanych w tym postępowaniu klauzul była tożsama z postanowieniami umowy łączącej strony niniejszego procesu.

Jednocześnie powodowie wskazali, iż wyżej opisane zapisy umowy nie były z nimi uzgadniane indywidualnie. Ponadto, zakwestionowane postanowienia nie dotyczą świadczenia głównego stron, gdyż określają jedynie sposób przeliczania kwoty kredytu lub kwoty raty podlegającej spłacie. Natomiast świadczenie główne kredytobiorcy jest świadczeniem w walucie

polskiej i zostaje wyłącznie przeliczone na walutę obcą. W ocenie powodów wskazane zapisy umowy są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interes konsumenta, gdyż nie precyzują sposobu ustalania kursu wymiany walut wskazanego w Tabeli Kursów Walut Obcych. W związku z tym Bank ma dowolność w zakresie ustalania tego kursu i możliwość uzyskania korzyści finansowych stanowiących dla kredytobiorców dodatkowe koszty, których oszacowanie nie jest możliwe ze względu na brak oparcia zasad ustalania kursów wymiany o obiektywne i przejrzyste kryteria. Powodowie podnieśli, że wobec powyższego zgodnie z art. 385¹ § 1 i 2 k.c. wysokość rat kredytu i kwoty kredytu udzielonego im przez pozwanego na podstawie przedmiotowej umowy nie podlega indeksowaniu do franka szwajcarskiego tym samym wysokość zadłużenia powodów z tytułu tego kredytu i wysokość rat winna być ustalana na podstawie kwoty udzielonego kredytu w walucie polskiej z uwzględnieniem określonego w umowie okresu kredytowania oraz oprocentowania kredytu. W konsekwencji kwota kredytu wynosi [●] złotych, waluta kredytu to złoty polski, zaś okres kredytowania wynosi [●] miesięcy.

W okresie zatem od dnia zawarcia umowy o kredyt, pozwany Bank wykonywał tą umowę stosując klauzulę abuzywną i pobrał w ten sposób składkę ubezpieczeniową z tytułu ubezpieczenia na życie [●] w zawyżonej wysokości będącej wynikiem niedozwolonej indeksacji udzielonego kredytu hipotecznego. Pozwany dokonywał przeliczenia kwoty kredytu wpłaconej powodom w złotych polskich na franki szwajcarskie według kursu kupna tej waluty określonej w tabeli Kursów Walut Obcych obowiązujących u pozwanego w dniu uruchomienia kredytu. Następnie pozwany na podstawie tak zwaloryzowanej kwoty kredytu pozostałej do spłaty, dokonywał potrącenia składki ubezpieczeniowej w zawyżonej kwocie. A mianowicie pozwany dokonywał obliczenia składki ubezpieczeniowej w wysokości 0,02% od kwoty kredytu w wysokości zwaloryzowanej przy użyciu klauzul abuzywnych, a winien dokonywać obliczenia składki ubezpieczeniowej w wysokości 0,02% od kwoty kredytu tj. od kwoty [●] zł.

Wobec tego pozwany w okresie od 5 lutego 2008 roku do 5 grudnia 2009 roku winien pobierać co miesiąc składkę ubezpieczeniową w kwocie [●] złotych (0,02% od kwoty kredytu w złotych polskich tj. od kwoty [●] zł). Tymczasem pobierał ją w tym okresie w zawyżonej wysokości. Dochodzona tym samym kwota pozwem w wysokości [●] złotych stanowi różnicę pomiędzy kwotą pobraną w tym okresie tytułem składki ubezpieczeniowej przez pozwanego a kwotą, którą pozwany winien pobrać bez uwzględnienia abuzywnych postanowień umowy kredytowej (stosowne wyliczenie k. 40-41 – tom I akt sprawy).

W odpowiedzi na pozew Bank Millennium Spółka Akcyjna wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany wskazał, iż [●] przystąpił do ubezpieczenia grupowego na życie w PZU Życie S.A. w związku z zawartą umową kredytu hipotecznego. Powód ustanowił zlecenie stałe pobierania składki z tytułu przedmiotowego ubezpieczenia. Pozwany przyznał, iż wysokość składki ubezpieczenia płaconej przez [●] uzależniona była od wysokości salda udzielonego

kredytu przeliczonego na złoty polskie w rocznicę polisy ubezpieczeniowej i ustalana jest co roku. Zmiana wysokości składki uzależniona jest więc od wysokości kursu franka szwajcarskiego w dniu ustalenia wysokości składki.

Przedewszystkim pozwany podniósł, że zakwestionowane przez powodów postanowienia umowne były z nimi uzgadniane indywidualnie, a poza tym dotyczą świadczenia głównego stron, dlatego nie podlegają kontroli pod kątem ich abuzywności w postępowaniu, w którym przesłanką rozstrzygnięcia jest kwestia niedozwolonego charakteru postanowienia umownego. W ocenie pozwanego, jeśli z umowy kredytu indeksowanego wyeliminowane zostaną klauzule indeksacyjne, nie będzie możliwe obliczenie kwoty wykorzystanej przez kredytobiorców, a tym samym wartości jego zobowiązania do zwrotu kredytu, wyrażonej zgodnie z wolą stron we frankach szwajcarskich. Pozwany podniósł również, że zakwestionowane postanowienia umowy nie kształtują praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z prawem i dobrymi obyczajami. Pozwany zwrócił uwagę na interes ekonomiczny jakim kierowali się powodowie przy zawarciu umowy zawierającej zapisy dotyczące indeksacji. Wybranie tego typu oferty umożliwiło bowiem powodom uzyskanie od Banku kredytu na korzystniejszych warunkach wynikających z niskiego poziomu stopy procentowej LIBOR 3M (CHF) w stosunku do WIBOR 3 M, stosowanej przy kredytach czysto złotówkowych. W związku z powyższym w ocenie powoda sąd powinien wziąć pod uwagę, czy gdyby zakwestionowane postanowienia umowne nie zostały zamieszone w umowie kredytu to doszłoby w ogóle do jej zawarcia. Należy rozważyć również rozkład praw i obowiązków stron i ryzyka jakie ponoszą w tej konkretnej umowie, a także okoliczności związane z jej zawarciem.

W ocenie pozwanego ustaleń, których domagają się powodowie stanowiłoby ingerencję w istotne postanowienia umowy kredytu i wykreowało by jej nowe warunki. Taka ingerencja w łączący strony stosunek prawny nie może mieć miejsca.

Ponadto, pozwany zwrócił uwagę, iż powodowie domagają się de facto ustalenia łączącego ich z bankiem stosunku prawnego, zaś sam zwrot kwoty objętej pozwem w związku z uiszczaną składką ubezpieczeniową stanowi jedynie pretekst do tego. Odnosząc się do powołanego przez powodów wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 14 grudnia 2010 r. wskazał, iż nie kreuje on zakazu stosowania postanowień indeksacyjnych w umowach kredytu, lecz jedynie kwestionuje dowolny sposób ustalania przez Bank kursu walut według, którego będą przeliczane kwoty rat do spłacenia. Zdaniem pozwanego w przypadku uznania danych postanowień za niedozwolone konieczne jest ustalenie treści umowy kredytu z pominięciem kwestionowanych przez powodów zapisów – wyeliminowanie bowiem tych postanowienie skutkować może jedynie wypełnieniem powstałej po nich luki za pomocą dyspozytywnych przepisów krajowych, w tym w szczególności dotyczących zasad wykładni oświadczeń woli i umów (art. 65 k.c.), zasad ustalania skutków czynności prawnej (art. 56 k.c.)

oraz zasad wykonywania zobowiązań – po drugie, iż wynik tak dokonanego zabiegu nie może prowadzić do modyfikacji umowy kredytu. Wykładnia oświadczeń woli powinna uwzględniać nie tylko kontekst językowy, ale także kontekst sytuacyjny, w tym okoliczności towarzyszące zawarciu umowy.

Pozwany podał, iż rzeczywistym zamiarem powodów jest uzyskanie korzystnego dla nich rozstrzygnięcia w zakresie ustalenia tego, że kredyt powodów jest w rzeczywistości kredytem złotówkowym, a nie kredytem indeksowanym do franka szwajcarskiego. Jednocześnie pozwany bank wskazał, że do przedmiotowej umowy ubezpieczenia na życie znajdują zastosowanie Ogólne Warunki Grupowego Ubezpieczenia na Życie Kredytobiorców Kredytu Hipotecznego w Banku Millennium S.A.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie występuje zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, które uzasadnia jej przekazanie Sądowi Okręgowemu jako sądowi I Instancji.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy w istocie wymaga dokonania oceny postanowień umowy kredytu zawartej pomiędzy powodami jako konsumentami a pozwaną jako przedsiębiorcą dotyczących przeliczania wartości kredytu do waluty obcej według kursów ustalanych przez bank udzielający kredytu, pod kątem ich abuzywności, a w konsekwencji ocena ich mocy wiążącej dla stron postępowania. Postanowienia o tożsamej treści stosowane przez Bank Millennium Spółkę Akcyjną w Warszawie wyrokiem z dnia 14 grudnia 2010 roku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (sygn. akt XVII AmC 426/09), podzielonym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 21 października 2011 r. (VI ACa 420/11) zostały w ramach kontroli abstrakcyjnej uznane za niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Zagadnienie prawne budzące wątpliwości pojawia się w niniejszej sprawie w sytuacji uznania w ramach kontroli indywidualnej wyżej opisanych klauzul umownych za abuzywne. Niejasny pozostaje wtedy zakres, w jakim strony są dalej związane zawartą przez siebie umową kredytu. Polskie prawo tylko jednym przepisem reguluje kwestię skutków uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone. Jest nim art. 385¹ k.c. zgodnie, z którym takie postanowienia nie wiążą konsumenta, a strony są związane umową w pozostałym zakresie. Wątpliwości budzą skutki zastosowania tego przepisu w niniejszej sprawie.

W ocenie powodów powyższy przepis powinien być rozumiany w ten sposób, iż cała klauzula abuzywna jest wyeliminowana z danej umowy, natomiast wszystkie pozostałe postanowienia wiążą strony, bez względu na ich związek z niedozwolonym postanowieniem i bez względu na zamiar stron towarzyszący im przy zawarciu umowy. Takie stanowisko znajduje poparcie w doktrynie, gdzie prezentowany jest pogląd, że brak mocy wiążącej dotyczy w całości

klauzuli niedozwolonej, nie jest więc dopuszczalne uznanie, że jest ona skuteczna w zakresie, w jakim nie naruszałaby kryterium określonego w przepisie art. 385¹ § 1 k.c. (Adam Olejniczak komentarz do art. art. 385¹ § 1 k.c. w: Kodeks Cywilny. Komentarz. Tom II pod red. Andrzeja Kidyby Lex 2014). Potwierdza je również orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym wyłączenie z umowy postanowień uznanych za niedozwolone (art. 385³ k.c.) nie powoduje nieważności całej umowy, nawet wtedy, gdy bez tych postanowień umowa nie zostałaby zawarta (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r., I CSK 408/12). Generalnie znajduje ono również oparcie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, w którym art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. UE L z 1993 r., Nr 95, poz. 29 ze zm.) wykląda się w ten sposób, że wskutek uznania danego postanowienia za nieuczciwe eliminacji ulega wyłącznie to postanowienie a umowa ta powinna w zasadzie nadal obowiązywać, bez jakiegokolwiek zmiany innej niż wynikająca z uchylenia nieuczciwych warunków, o ile takie dalsze obowiązywanie umowy jest prawnie możliwe zgodnie z zasadami prawa wewnętrznego (por. wyrok TS z dnia 14 czerwca 2012 r., C-618/10 oraz wyrok TS z dnia 30 maja 2013 r., C-488/11). Racji dla tej wykładni dostarcza cel dyrektywy, którym jest długofalowo eliminacja nieuczciwych praktyk wśród przedsiębiorców w stosunku do konsumentów. Uprawnienie do zmiany treści nieuczciwych warunków mogłoby zagrażać realizacji tego celu, ponieważ osłabiłoby zniechęcający skutek wywierany na przedsiębiorców poprzez zwykły brak stosowania takich nieuczciwych warunków wobec konsumentów.

Z drugiej jednak strony zastosowanie art. 385¹ § 1 zd. 1 w wyżej opisany sposób budzi wątpliwości ze względu na zbyt daleko idące skutki, które spowoduje dla obu stron niniejszego postępowania. Należy przede wszystkim zauważyć, iż takie rozumienie przepisu art. 385¹ k.c. będzie oznaczało, że udzielony powodowi przez Bank Millennium S.A. kredyt indeksowany do franka szwajcarskiego przekształci się w rozumieniu ekonomicznym w kredyt czysto złotówkowy. Niewątpliwie w bankowym obrocie konsumenckim kredyty udzielane w złotych, których wartość na potrzebę ich spłaty określa się poprzez indeksację do franka szwajcarskiego oraz kredyt udzielany w złotych, których wartość nie jest indeksowana są umowami, które w różny sposób kształtują prawa i obowiązki stron, a także odmiennie rozkładają ryzyko finansowe jakie ponoszą strony w związku z zawartą umową. Umowa kredytu indeksowana walutą obcą rodzi po stronie kredytobiorcy ryzyko związane z wahaniami kursu danej waluty, które jest rekompensowane niskim oprocentowaniem należności głównej. W przypadku umowy zawartej pomiędzy stronami niniejszego postępowania jest to oprocentowanie oparte na stopie LIBOR, która jest korzystniejsza dla konsumenta od oprocentowania WIBOR stosowanego przy kredytach złotówkowych. Powodowie w istocie domagają się stwierdzenia abuzywności klauzul indeksacyjnych jednocześnie wnosząc o uznanie, iż zawarta przez nich umowa utrzyma się na

warunkach przewidzianych dla kredytu indeksowanego do franka szwajcarskiego. Skutkiem zatem uznania ocenianej klauzuli za niedozwoloną jest przekształcenie się kredytu udzielonego przy zastosowaniu klauzuli walutowej indeksacyjnej, przy dostosowanych do tej klauzuli warunkach oprocentowania wprost powiązanych z walutą stanowiącą wskaźnik indeksacji w kredyt w złotych przy zastosowaniu oprocentowania stosowanego przy kredytach indeksowanych. W związku z tym powstaje pytanie, czy wykreowanie stosunku prawnego, zasadniczo odmiennego od tego, który był przedmiotem intencji stron przy zawarciu umowy nie jest zbyt daleko idącą konsekwencją uznania postanowień umownych za niedozwolone. Przede wszystkim, należy zwrócić uwagę, iż takie stwierdzenie powoduje niekorzystne skutki finansowe dla udzielającego kredytu związane z zastosowaniem niskiego oprocentowania charakteryzującego kredyty walutowe dla kredytu złotówkowego.

Trzeba jednak zaznaczyć, że samo stosowanie klauzul indeksacyjnych nie jest praktyką zabronioną w umowach zawieranych przez banki, dlatego przedsiębiorca nie powinien utracić korzyści, które są związane ze stosowaniem zabiegu przeliczania kwoty kredytu ze złotych polskich do waluty obcej, lecz powinien utracić jedynie te korzyści, które wiązały się z ewentualnie stwierdzonym dowolnym ustaleniem przez niego kursu danej waluty, według którego powyższa kwota była obliczana. Trudno również nie dostrzec, że sposób zastosowania art. 385¹ § 1 k.c. w sposób postulowany przez powodów, przy prawdopodobnym założeniu zastosowania przez bank tożsamyh klauzul umownych w umowach z nieokreśloną co do liczebności grupą klientów, mógłby prowadzić w praktyce do „wykształcenia” szczególnej grupy kredytobiorców, którzy uzyskali kredyt w złotych na warunkach właściwych dla kredytu indeksowanego do waluty obcej. Z punktu widzenia społecznego poczucia słuszności taka sytuacja może budzić wątpliwości.

Problem ten już został dostrzeżony orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na tle kontroli abuzywności postanowień umów kredytowych, zawieranych z wykorzystaniem walutowych klauzul indeksacyjnych. W wyroku z dnia 30 kwietnia 2014 r. sygn. akt C-26/13 Trybunał stwierdził, że art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 ((dyrektywa Rady 93/12/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich Dz. Urz. WE Nr L 95, s. 29), który stanowi że „państwa członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców (przedsiębiorców) z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, w której umowa zawarta między przedsiębiorcą a konsumentem nie może dalej obowiązywać po wyłączeniu z niej nieuczciwego warunku, przepis ten nie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które pozwala sądowi krajowemu zarządzić skutkiem nieważności tego warunku poprzez zastąpienie

go przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym. W związku z powyższym w doktrynie prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym „usunięte” z umowy postanowienia zostają zastąpione (zasada substytucji) przez przepisy dyspozytywne (tak E. Łętowska, Prawo umów konsumenckich s. 343).

Zwrócić należy uwagę, że jakkolwiek sporny jest między stronami niniejszego postępowania charakter klauzuli określającej sposób obliczenia kursu franka na potrzeby klauzuli indeksacyjnej (powodowie uznają ją za postanowienie czysto techniczne określające jedynie sposób spełnienia świadczenia głównego; pozwany wskazuje, że jest to postanowienie określające wartość świadczenia kredytobiorcy a zatem postanowienie określające główne świadczenie) to niewątpliwie usunięcie z umowy postanowień określających sposób przeliczenia złote na franki dla celów określenia wartości zadłużenia postawi pod znakiem zapytania wykonalność całej umowy.

Gdyby zatem przyjąć, że przy uznaniu postanowień umownych określających sposób przeliczenia wartości zadłużenia na franki szwajcarskie za niedozwolone, w realiach sprawy art. 385¹ k.c. nie sprzeciwia się uregulowaniu przesłankowo kwestii przeliczenia wartości zobowiązania ze złotych na franki w sposób zapewniający pewność stosunku wartości tych dwóch walut, rodzi się problem, w jaki sposób ustalić treść umowy zawartej przez strony po stwierdzeniu abuzywności zastosowanej klauzuli indeksacyjnej i jakie przepisy prawa krajowego powinny wypełnić lukę powstającą po eliminacji niedozwolonej części postanowienia umownego. Pozwany wskazuje, iż powinny być to przepisy dotyczące zasad wykładni oświadczeń woli i umów (art. 65 k.c.), zasad ustalania skutków czynności prawnej (art. 56 k.c.) oraz zasad wykonywania zobowiązań. Podnosi jednocześnie, że sens normatywny art. 56 k.c. polega na rozszerzeniu zakresu skutków czynności prawnej przez powiązanie z nią skutków wynikających z ustawy, zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów. Z zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów istniejących na rynku walutowym wynika, że zobowiązania stron wyrażone w różnych walutach przeliczane są według kursów rynkowych. Należy jednak stwierdzić, że wypełnienie luki powstałej po usunięciu zapisu, zgodnie z którym bank przelicza kwotę kredytu w oparciu o ustalone przez siebie kursy walut zapisem, zgodnie z którym powyższa kwota zostaje przeliczona w oparciu o kurs rynkowy oznacza zastąpienie jednego niejasnego dla konsumenta kryterium innym niejasnym kryterium. Przepisy prawa nie definiują bowiem pojęcia kurs rynkowy, a także nie precyzują kryteriów w oparciu o które powinien być on ustalony.

W związku z tym Sąd dostrzegł nasuwające się następujące zagadnienia prawne czy przy uznaniu za niedozwolone postanowienia umownego dotyczącego sposobu określenia relacji wartości franka szwajcarskiego do złotego na potrzeby ustalenia świadczenia kredytobiorcy polegającego na zwrocie kredytu sąd może zastosować, w celu utrzymania znaczenia, w

kontekście pozostałych postanowień umownych, samej klauzuli indeksacyjnej przepis prawa o charakterze dyspozytywnym – art. 358 § 2 k.c. oraz czy podstawą zastosowania tego przepisu może być art. 56 k.c.

Istotność tych zagadnień, przy społecznej istotności kwestii wyważenia wzajemnych interesów konsumentów, którzy zaciągnęli zobowiązania pieniężne o wartości określonej wedle wartości waluty obcej oraz banków udzielających środków pieniężnych na takich warunkach a także precedensowym charakterze sprawy, uzasadnia zastosowanie art. 18 § 1 k.p.c. i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie:

1. odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikowi powodów i pełnomocnikowi pozwanego;
2. akta sprawy przedstawić Sądowi Okręgowemu w Warszawie zgodnie z treścią postanowienia.